

[Aksel Møller.]

Jeg har prøvet at danne mig et indtryk af, hvad det ville betyde for hjemmemarkedsforsyningen, om man gav afkald på det, der skulle til for i hvert fald at opretholde eksporten af skinke på det niveau, den efterhånden har arbejdet sig op på, og dermed altså undgik enhver nedskæring, og jeg indrømmer, at det ville dreje sig om skinkerne fra ca. 7 000 til 8 000 svin pr. uge af et samlet forbrug på ca. 45 000 svin om ugen. Jeg kan imidlertid ikke se, at disse tal er så store, at det nødvendigvis skulle føre til restriktioner af den ene eller den anden art, om man fulgte den fremgangsmåde, jeg her nævner. Efter at skinkeproduktionen til eksport er blevet begrænset ved den beslutning, den højtærede landbrugsminister har taget, eller for at sige det på en anden måde ved det forlig, som den højtærede landbrugsminister har stået fadder til, er priserne på skinke faldet betydeligt. Samtidig strammes prisen på andre dele af svin, en naturlig følge af, at et svin i starten er en helhed. Hvis antallet af skinker til eksport igen forøges, har man derfor grund til at vente, at priserne på andre dele af svinet igen vil vise en vigende tendens.

Vi kommer nu snart til den tid på året, da det hjemlige forbrug af flæsk efter al erfaring alligevel er nedadgående, i hvert tilfælde falder den første del af denne årstid sammen med højsæsonen for skinkeeksporten. Det er derfor nu, handlingen bør foretages, hvis vi ikke påny skal se et dansk fremstød mislykkes.

Jeg opfordrer derfor den højtærede landbrugsminister til at lytte til dette råd om at bevare markederne ved at begrænse vort eget forbrug og ved at søge en sådan fortolkning af de trufne aftaler, at Danmarks interesser og mulighed for udvikling af produktionen og eksporten stadig bevares.

Poul Hansen (Kalundborg): Jeg kan på den socialdemokratiske gruppes vegne takke den højtærede landbrugsminister for redegørelsen forleden. Vi beklager naturligvis ligesom formentlig alle andre i denne sal, at det for at sikre den aftalte baconeksport til England har været nødvendigt at gennemføre en midlertidig begrænsning af kødkonserveseksporten til dollarområdet. Vi

beklager det så meget mere, som vi helt fra 1930'erne har gjort os til talsmænd for den størst mulige spredning af dansk eksport, og jeg er sikker på, at denne beklagelse deles af den højtærede landbrugsminister, om hvem jeg ved, at han lægger stor vægt på dollareksporten og tredielandseksporten i det hele taget. Men i den situation, som opstod ved den manglende opfyldelse af Englandsaftalen, måtte der gribes ind, og den ordning, som nu er truffet ved aftalen mellem eksportslagterierne og kødkonservesindustrien, og som landbrugsministeren har godkendt, må formentlig under de givne omstændigheder betragtes som den mest hensigtsmæssige. Vi lægger fra vor side vægt på, at dollareksporten opretholdes i et omfang, der overstiger niveauet i 1953, og at kødkonservesindustrien har givet udtryk for, at den på dette grundlag mener sig i stand til at opretholde forbindelserne med de amerikanske markeder og at opretholde beskæftigelsen i fabrikkerne. Jeg vil også gerne understrege, at vi i høj grad betragter ordningen som midlertidig.

Den tanke har været fremme og kom også til udtryk i det ærede medlem hr. Aksel Møllers bemærkninger før, at man blot kunne have begrænset forsyningen af det danske hjemmemarked og på den måde have klaret situationen. Jeg har dels i aviser og dels nu gennem det ærede medlems tale her hørt den tanke fremsat, at det skulle kunne lade sig gøre at klare problemet ved en endog meget lidt indgribende foranstaltning, der ikke vil genere de danske forbrugere væsentligt. Jeg går ud fra, at den højtærede landbrugsminister under diskussionens videre forløb vil belyse holdbarheden af de tanker og forslag, som i så henseende har været fremme, og jeg skal for vort vedkommende derfor kun sige, at vi har meget lidt sympati for foranstaltninger, som vil føre til en egentlig underforsyning på hjemmemarkedet. Skulle nemlig noget sådant gennemføres på et fuldt retfærdigt grundlag, melder sig jo både spørgsmålet om rationering og spørgsmålet om maksimalpriser, og jeg tror ikke, at ret mange, og navnlig ikke af dem der i dag kræver en sådan begrænsning af hjemmemarkedsforbruget, vil være rede til restriktioner af denne art. Men jeg kan ikke se, at man, hvis der skal være tale om en væsentlig